

РОБФАКІВКА

(Поема)

I

В цей час, коли я іду
і міські ліхтарі сперечають із місяцем,
коли я проходжу великі площі і оглядаюсь,
аби не наїхав авто,
і згадую,
як мені на "Сінабарі" трохи не набили фізії, —
ти в брудній і нетопленій кімнаті
читаєш золоті й невідомі утопії:
пробігають літери довгими й радісними рядками
і здається, що ті літери —
я.

В цей час, коли я іду
і прожектор огненно розсікає груди вечора,
і в криваве провалля видно,
як вітер скажено ганяє перелякані акації,
і метушаться розірвані хмари, — я згадую,
як ти була політруком ескадрону
і брала Перекоп...
А тепер ти, золотоволоса робфаківка,
кожного ранку біжиш по задрипаних вулицях
і боїшся опізнитись на лекцію,
де розказують про меридіани й про життя рослин.

II

Невпинно

і солодко б'ються серця,
і правильно, і з переboями
в цей час,
коли ми йдемо з тобою.

А на заході:

прямо в прострелене чоло сонця —
летять журавлі...

І ніколи, ніколи

не буде краще на землі.

Віки проходять перед тобою

і оддають тобі пошану,

о жінко Революції!

Скільки геніїв вийшло із доісторичної
глибини твого черева..Г

Дивлюсь на твої заломлені руки,

на зморшки на твоїм чолі

і оддаю тобі своє серце...

На!..

І підставляю вітрам розірвані груди,

і женуть вітри по жилах мою кров,

і ритмічно піднімають легені...

А на заході:

будинки і люди

чітко вирізьбила далечінь.

III

Моя душа,

мов залита асфальтом земля,

і кожне необережне слово

вгрузає в ній, як закаблуки моєї коханої

на розпеченім ґрунті

площі Рози Люксембург...

І її, таку наївну і тривожну,

я оддаю тобі,

бо:

прийдуть тисячі таких же, як і я,

і оддадуть тобі свої серця і душі,

і ми їх запалимо,

щоб
освітить твої дороги,
о жінко Революції!
А ти крутиш із газети цигарку,
і крізь розірвану юбку видно брудне коліно,
а твої стоптані черевики
нагадують одеський порт у 20-м році...

IV

Ремонтуємо тіло й душу,
ремонтуєм будинки й дороги.
Але той, хто тисячолітні підпори зрушив,
це не вважає за ремонт.
Там, за обрієм, бачу велику руїну всього
Сущого
і великий ремонт,
там, за обрієм...
І тремтить золота волосинка
на твоїй, на рожевій щоці.
Уже кулі на розі не тинькають.
І все ближче осяяна ціль.
1923